

La base no s'amplia des de la derrota

written by Carles Herèdia Crusells | 16 de març de 2018

Darrerament, com si fos una novetat, s'està parlant molt d'ampliar la base social de l'independentisme. Fins i tot certs dirigents diuen, sense embuts, que no en som prou, i que sense aquest pas previ no podem avançar. Cal ampliar la base? Oi tant que sí! Sempre s'ha de convèncer a la gent dels beneficis de la República, encara que els partidaris fóssim el 90% de la població. Sumar sempre és bo i, de fet, és el que fa anys i panys que fem, amb més o menys encert. A què treu, doncs, que justament ara torni a la palestra aquest argument, i com està enfocat?

Cal començar, però, analitzant les dades. Certs dirigents fa setmanes que repeteixen el mantra, calcat, per cert, a un dels arguments clàssics del bloc monàrquic, que els independentistes no arribem al 50% dels vots. D'entrada, se segueix cometent l'error d'equiparar unes eleccions convencionals a un referèndum. No ens cansarem de repetir que, encara que a algú li pugui semblar impossible, hi ha gent que vota per altres motivacions o eixos ideològics que no pas l'exclusivament nacional. Fins i tot una lectura no simplista dels resultats del 21D podria tombar l'argument que l'independentisme és minoria, però bé, remetem-nos a les enquestes, que és on es pregunta directament sobre el vot en un referèndum d'autodeterminació. El darrer CEO (sota el 155!) va rearmar els arguments dels quals volen aturar-se, mostrant com l'unionisme se situava de nou per sobre l'independentisme. Si agafem com a vàlides aquestes dades, malgrat la cautela amb què s'han de prendre sempre les enquestes, també hem d'agafar per vàlides les dades que mostren que quan l'independentisme tenia més força i era majoritari era justament l'octubre del 2017, amb una perspectiva d'il·lusió, de creació d'una nova República i d'enfrontament amb l'Estat. És evident, doncs, la

correlació entre el sentiment de derrota, el retrocés de la combativitat o la manca d'un horitzó proper i il·lusionador amb la pèrdua de suport de l'independentisme.

És en aquest context en què certs dirigents polítics i socials advoquen per ampliar la base social mitjançant la gestió de la Generalitat autonòmica, tot aplicant polítiques socials, desescalant el conflicte i llepant-se les ferides del darrer embat amb l'Estat. Tot i que això pot semblar bonic d'entrada, està ple d'incoherències. Com ja hem vist abans amb les dades del CEO i com tothom va percebre al carrer, a banda que és un nexa comú en tots els processos històrics d'alliberament nacional, és justament en les situacions extremes de confrontació, fermesa i dignitat quan l'independentisme amplia la base social. L'1 d'octubre érem molts més. La cessió i la submissió davant de l'Estat i un retorn a les trifulgues polítiques de la Generalitat autonòmica no augmentaran pas cap base social.

Però encara n'hi ha més. Justament un dels grans motius pels quals volíem la República era que no disposàvem dels recursos per a realitzar les polítiques socials que el nostre país necessitava. ¿Com ho pensen fer ara, amb una situació que es preveu encara pitjor, enmig d'un procés de recentralització de l'Estat i amb un Tribunal Constitucional que tombarà qualsevol llei social innovadora que aprovi el Parlament? Al contrari, el futur dins de l'Estat espanyol es preveu més aviat regressiu. Que l'independentisme gestioni una Generalitat intervinguda i ineficaç pot ser contraproduent i no només no ampliar, sinó fins i tot reduir el seu suport social. Tot això amanit amb declaracions sobre bastir ponts amb el PSC i els Comuns. S'ha de seguir interpel·lant els votants del PSC i els Comuns, és evident, però ¿quin sentit té l'entesa amb uns dirigents, sobretot del PSC, en clara davallada política i que han donat suport a la repressió i al 155? ¿En què suma tot això més enllà del càlcul partidista dels pactes municipals?

No hi ha solucions màgiques i el futur que ens espera no serà

fàcil. Però per ampliar la base social cal fer veure a com més gent millor que hi ha un futur il·lusionador, que la República és possible, que els qui van davant són dignes i valents i que l'Estat és repressor i antidemocràtic, però que si som fermes i obstinats també acabarem mostrant les seves febleses. Cal mantenir el pols amb l'Estat i no cedir als seus xantatges, perquè aturar-se o investir un candidat del grat del 155, per molt que ho intentin disfressar amb sumes i majories socials, té un nom i no és altre que la claudicació.